

Sygn. akt VII U 4422/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wiesława Szulczewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2018 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy K. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania K. K. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 15 maja 2017 r. nr (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od K. K. (1) na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Wiesława Szulczewska

Sygn. akt VII U 4422/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił ubezpieczonemu K. K. (1) prawa do emerytury, wskazując, że do wniosku z 14 kwietnia 2017 r. nie zostały dołączone nowe dowody, nie zostały ujawnione również nowe okoliczności mające wpływ na przyznanie emerytury z art. 184 ustawy emerytalnej (k. 81 akt emerytalnych).

Od powyżej decyzji odwołał się ubezpieczony K. K. (1), zaskarżając ją w całości oraz zarzucając jej istotny błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, iż ubezpieczony nie spełnia łącznie warunków wynikających z art. 184 ustawy emerytalnej, w szczególności, że powód nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Wobec tego ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez stwierdzenie, że posiada prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach (k. 2-5 verte akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. Nadto złożono wniosek o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 21-23 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony K. K. (1), urodzony dnia (...), z zawodu elektromechanik, w dniu 29 listopada 2016 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach.

Ubezpieczony jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa. Wymagany wiek 60 lat ubezpieczony ukończył w dniu 16 stycznia 2018 r.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o emeryturę z dnia 29.11.2016 r. – k. 1-4 verte akt emerytalnych

Uprzednio decyzją z dnia 29 marca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury, wskazując, iż nie został osiągnięty wymagany wiek emerytalny, tj. 60 lat, zaś do dnia 1 stycznia 1999 r. nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Pismem z dnia 14 kwietnia 2017 r. ubezpieczony wniósł o ponowne rozpatrzenie jego wniosku o emeryturę, oryginały świadectw pracy. W odwołaniu do sądu jako nowy wniosek dowodowy wniósł o przesłuchanie świadków .

okoliczności bezsporne, vide: decyzja z dnia 29.03.2017 r. o odmowie prawa do emerytury –k. 46 akt emerytalnych, wniosek ubezpieczonego z dnia 14.04.2017 r. – k. 65 akt emerytalnych

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił według stanu na dzień 1 stycznia 1999 r. staż sumaryczny 25 lat, 11 miesięcy i 14 dni (w tym 25 lat, 11 miesięcy i 6 dni okresów składkowych oraz 8 dni okresów nieskładkowych), jednakże nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

dowód: karta przebiegu zatrudnienia – k. 42-42 verte akt emerytalnych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 15 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił ubezpieczonemu K. K. (1) prawa do emerytury, wskazując, że do wniosku z 14 kwietnia 2017 r. nie zostały dołączone nowe dowody, nie zostały ujawnione również nowe okoliczności mające wpływ na przyznanie emerytury z art. 184 ustawy emerytalnej.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 15.05.2017 r. – k. 81 akt emerytalnych

Od 15 sierpnia 1973 r. do 21 sierpnia 1976 r. K. K. (1) był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...), początkowo jako uczeń zawodu mechanika pojazdów samochodowych. W dniu 20 czerwca 1975 r. ubezpieczony ukończył naukę w (...) Szkole Zawodowej (...) w K. w zawodzie mechanika pojazdowego z wynikiem ogólnym dostatecznym (lata nauki 1972-1975). Od dnia 1.08.1975 r. rozpoczął pracę jako elektryk samochodowy .

Stosunek pracy został rozwiązany na zasadzie porozumienia między zakładami pracy.

dowód: pismo ubezpieczonego z 28.06.1975 k- 19 , odpis świadectwa pracy z dnia 07.12.1982 r. – k. 5-5 verte akt kapitałowych oraz k. 66 akt emerytalnych, kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej – k. 29-32 akt kapitałowych

W okresie od 23 sierpnia 1976 r. do 27 września 1982 r. ubezpieczony był zatrudniony w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej (...) w S..

Ubezpieczony został zatrudniony w ww. zakładzie na podstawie umowy o pracę z dnia 23 sierpnia 1976 r. zawartej na czas nieokreślony, na podstawie której powierzono mu obowiązki elektromechanika samochodowego.

W listopadzie 1977 r. ubezpieczony został skierowany przez pracodawcę na kurs prawa jazdy kat. C. Za zgodą zakładu pracy uczęszczał do technikum zaocznego i korzystał z urlopów szkoleniowych. W podaniu o urlop z 1982 r. ubezpieczony określa swoje stanowisko pracy „elektryk samochodowy „

W trakcie tego zatrudnienia ubezpieczony przebywał na urlopie bezpłatnym w następującym okresie: od 8 sierpnia 1979 r. do 11 sierpnia 1979 r., od 14 listopada 1979 r. do 17 listopada 1979 r. oraz od 5 września 1982 r. do 27 września 1982 r.

Stosunek pracy został rozwiązany na zasadzie porozumienia między zakładami pracy.

dowód: akta osobowe, świadectwo pracy z dnia 27.09.1982 r. – k. 6-6 verte akt kapitałowych oraz k. 67 akt emerytalnych, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 18 akt kapitałowych, kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej – k. 29-32 akt kapitałowych, pismo pracodawcy z dnia 24.07.2007 r. – k. 77, 79 akt kapitałowych, akta osobowe nadesłane do sprawy w tym: umowa o pracę – k. 10, skierowanie – k. 18, świadectwo pracy – k.116,

W latach 1980-1983 ubezpieczony uczęszczał do Technikum Mechaniczno-Elektrycznego Zaocznego w G.. Okres nauczania wynosił 3 lata. Ubezpieczony ukończył naukę w dniu 29 kwietnia 1983 r. i uzyskał tytuł: technik mechanik o specjalności naprawa i eksploatacja pojazdów samochodowych.

dowód: świadectwo ukończenia technikum zawodowego – k. A/5 akt osobowych z (...) SA, zeznania ubezpieczonego – protokół skrócony k. 108-110 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 111 akt sprawy

Od 28 września 1982 r. do 30 czerwca 1989 r. ubezpieczony był zatrudniony w Okręgowym Zakładzie (...) w G. Oddział Eksploatacji w L. (następnie jako Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe (...) SA w G.) na stanowisku elektryka samochodowego.

Wówczas ubezpieczony kontynuował naukę w Technikum Mechaniczno-Elektrycznym Zaocznym w G.. Ubezpieczony legitymował się także tytułem mistrza w zawodzie elektromechanika.

W trakcie tego zatrudnienia (od 23 stycznia 1987 r. do 28 lutego 1989 r.) ubezpieczony przebywał na kontrakcie zagranicznym na budowie eksportowej w ZSRR jako elektryk samochodowy. W związku z tym ubezpieczony przebywał na urlopie bezpłatnym.

Po powrocie z kontraktu od 1 marca 1989 r. ubezpieczony został ponownie zatrudniony na stanowisku elektryka samochodowego.

Do obowiązków ubezpieczonego jako elektryka samochodowego należała obsługa i naprawa prac związanych z elektrycznością samochodową.

dowód: opinia z 24.04.1986 r. – akta osobowe, świadectwo pracy z dnia 23.06.1989 r. – k. 7-7 verte akt kapitałowych oraz k. 68 akt emerytalnych, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 19, 20 akt kapitałowych, kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej – k. 29-32 akt kapitałowych, umowa o pracę na budowie eksportowej z dnia 23.01.1986 r. – k. 99 akt kapitałowych, akta osobowe nadesłane do akt sprawy w tym: świadectwo pracy, opinia o pracowniku z dnia 24.04.1986 r., umowa o pracę z dnia 28.09.1982 r., plan zajęć technikum, świadectwo ukończenia technikum zawodowego, dyplom otrzymania tytułu mistrza, częściowo zeznania świadka H. S. – protokół skrócony k. 96-98 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 99 akt sprawy, zeznania ubezpieczonego – protokół skrócony k. 108-110 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 111 akt sprawy

Od 1 lipca 1989 r. do 3 stycznia 1992 r. ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w K. na stanowisku kierowcy.

Ubezpieczony został zatrudniony na podstawie umowy o pracę z dnia 1 lipca 1989 r. zawartej na czas nieokreślony. Ubezpieczonemu powierzono obowiązki kierowcy.

Ubezpieczony legitymował się orzeczeniem lekarskim o zdolności do pracy w zawodzie kierowcy.

Jako kierowca autobusu marki A. ubezpieczony woził pracowników z miejsca zamieszkania na K. na budowy (z S. do Ł., także do G.), a następnie przywoził ich z powrotem. W czasie oczekiwania na kurs powrotny w lukach bagażowych przywoził potrzebne materiały budowlane .

W trakcie tego zatrudnienia (od 20 września 1991 r. do 31 grudnia 1992 r.) ubezpieczony był zatrudniony na kontrakcie realizowanym przez (...) sp. z o.o. w W. w N., gdzie wykonywał pracę zbrojarza. Zajmował się zbrojeniem ścian. Praca odbywała się przy budowie biurowców mierzących 7-8 pięter. P. opłacał składki za ubezpieczenie społeczne i na Fundusz Pracy.

Pracodawca opłacał składkę ZUS w deklaracji bezimiennej z zaznaczeniem ilości osób przebywających na robotach za granicą.

Stosunek pracy został rozwiązany za porozumieniem stron.

dowód: świadectwo pracy z dnia 03.01.1992 r. – k. 9-9 verte akt kapitałowych oraz k. 70 akt emerytalnych, świadectwo pracy z dnia 14.02.2003 r. – k. 11 verte akt kapitałowych, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 21 akt kapitałowych, kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej – k. 29-32 akt kapitałowych, oświadczenie (...) z dnia 29.11.1999 r. – k. 93 akt kapitałowych, umowa o pracę – k. 29 akt emerytalnych, akta osobowe nadesłane do akt sprawy w tym: orzeczenie lekarskie, umowa o pracę, świadectwo pracy, częściowo zeznania świadka J. N. – protokół skrócony k. 79-81 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 82 akt sprawy, zeznania świadka Z. G. – protokół skrócony k. 108-110 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 111 akt sprawy, zeznania ubezpieczonego – protokół skrócony k. 108-110 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 111 akt sprawy

Następnie od 1 czerwca 1993 r. do 12 sierpnia 1994 r. K. K. (1) wykonywał pracę na rzecz (...) s.c. jako mechanik samochodowy.

Ubezpieczony został zatrudniony w ww. zakładzie pracy na podstawie umowy o pracę z dnia 31 maja 1993 r., na podstawie której powierzono mu wykonywanie obowiązków mechanika samochodowego. Umowa została zawarta na czas nieokreślony.

Ubezpieczony legitymował się zaświadczeniami lekarskimi o zdolności do pracy, w tym: w dniu 9 sierpnia 1993 r. wydano zaświadczenie o zdolności do pracy w zawodzie elektryka samochodowego, zaś w dniach 30 maja 1994 r. oraz 16 września 1994 r. o zdolności do pracy w zawodzie mechanika-elektryka.

W zakładzie był jeden kanał remontowy, który z uwagi na ilość pracy (było około 20-30 samochodów) był cały czas wykorzystywany. Pracowało tam trzech mechaników samochodowych. Później ilość kanałów zwiększono do trzech .

dowód: świadectwo pracy – k. 11 akt kapitałowych oraz k. 69 akt emerytalnych, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 22 akt kapitałowych, kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej – k. 29-32 akt kapitałowych, akta osobowe nadesłane do sprawy w tym: świadectwo pracy, umowa o pracę, karty kontrolne badań okresowych, zeznania ubezpieczonego – protokół skrócony k. 108-110 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 111 akt sprawy

W okresie od 8 sierpnia 1994 r. do 22 grudnia 1995 r. K. K. (1) był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) sp. z o.o. w G.. W ramach tego zatrudnienia ubezpieczony wykonywał pracę na stanowisku zbrojarza na budowie w N. w miejscowości P.-D..

Praca miała miejsce przy stawianiu budynków mieszkalnych i biurowych, mierzących do sześciu pięter. Ubezpieczony pracował przy fundamentach, ścianach i stropach.

Stosunek pracy został rozwiązany z uwagi na zakończenie kontraktu.

Za ww. pracę odprowadzono składki na ZUS, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

dowód: świadectwo pracy z dnia 05.01.1996 r. – k. 12 akt kapitałowych, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 24 akt kapitałowych, kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej – k. 29-32 akt kapitałowych, zeznania świadka R. M. – protokół skrócony k. 96-98 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 99 akt sprawy, zeznania ubezpieczonego – protokół skrócony k. 108-110 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 111 akt sprawy

Od 1 lutego 1996 r. do 31 lipca 1996 r. K. K. (1) był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) sp. z o.o. w G.. W ramach tego zatrudnienia ubezpieczony wykonywał pracę na stanowisku elektromontera na budowie w N. w miejscowości W..

Stosunek pracy został rozwiązany z uwagi na zakończenie kontraktu.

Za ww. pracę odprowadzono składki na ZUS, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

dowód: świadectwo pracy z dnia 01.08.1996 r. – k. 14-14 verte akt kapitałowych, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 25 akt kapitałowych, kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej – k. 29-32 akt kapitałowych, zeznania świadka R. M. – protokół skrócony k. 96-98 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 99 akt sprawy, zeznania ubezpieczonego – protokół skrócony k. 108-110 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 111 akt sprawy

W okresie od 26 maja 1997 r. do 31 maja 1997 r. ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) sp. z o.o. w G.. W ramach tego zatrudnienia ubezpieczony wykonywał pracę na stanowisku zbrojarza na budowie w N. w miejscowości F..

Praca miała miejsce przy stawianiu budynków mieszkalnych i biurowych, mierzących do sześciu pięter. Ubezpieczony pracował przy fundamentach, ścianach i stropach.

Stosunek pracy został rozwiązany z uwagi na zakończenie kontraktu.

Za ww. pracę odprowadzono składki na ZUS, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

dowód: świadectwo pracy z dnia 31.05.1997 r. – k. 16-16 verte akt kapitałowych, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 26 akt kapitałowych, kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej – k. 29-32 akt kapitałowych, zeznania świadka R. M. – protokół skrócony k. 96-98 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 99 akt sprawy, zeznania ubezpieczonego – protokół skrócony k. 108-110 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 111 akt sprawy

Od 2 czerwca 1997 r. do 23 listopada 1997 r. K. K. (1) był zatrudniony przez (...) sp. z o.o. w G. na budowie eksportowej w N. na stanowisku zbrojarza.

Praca miała miejsce przy stawianiu budynków mieszkalnych i biurowych, mierzących do sześciu pięter. Ubezpieczony zajmował się zbrojeniami.

Stosunek pracy został rozwiązany z uwagi na zakończenie kontraktu.

Za ww. pracę odprowadzono składki na ZUS oraz Fundusz Pracy.

dowód: świadectwo pracy z dnia 24.11.1997 r. – k. 17 akt kapitałowych, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 27 akt kapitałowych, zeznania świadka R. M. – protokół skrócony k. 96-98 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 99 akt sprawy, zeznania ubezpieczonego – protokół skrócony k. 108-110 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 111 akt sprawy

W okresie od 24 listopada 1997 r. do 27 maja 1999 r. ubezpieczony wykonywał pracę na rzecz (...) sp. z o.o. (...) Co. (...) V. w C.. Wówczas ubezpieczony zajmował stanowisko zbrojarza.

Praca miała miejsce przy stawianiu budynków mieszkalnych i biurowych, mierzących do sześciu pięter. Ubezpieczony pracował przy zbrojeniach ław, fundamentów, ścian i wind.

Za ww. pracę za granicą odprowadzono składki na ZUS.

dowód: zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu – k. 28 akt kapitałowych, kserokopia legitymacji ubezpieczeniowej – k. 29-32 akt kapitałowych, świadectwo pracy z dnia 28.05.1999 r. – k. 43, 105 akt kapitałowych oraz k. 15 akt emerytalnych, zeznania świadka R. M. – protokół skrócony k. 96-98 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 99 akt sprawy, zeznania ubezpieczonego – protokół skrócony k. 108-110 akt sprawy, protokół elektroniczny k. 111 akt sprawy

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, aktach osobowych ubezpieczonego ze spornych okresów, jak również w aktach emerytalnych pozwanego organu, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu. Treść i autentyczność dokumentów nie budziły wątpliwości. Dokumentom prywatnym sąd przyznał więc walor wiarygodności w rozumieniu art. 245 k.p.c., zaś dokumentom urzędowym sąd przyznał moc dowodową zgodnie z art. 244 k.p.c.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków J. N. i Z. G. i ubezpieczonego co do charakteru pracy ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w K., gdyż są spójne, logiczne i nie przeczą im dane zawarte w aktach osobowych ubezpieczonego z tego przedsiębiorstwa.

Niewątpliwie faktyczny rodzaj pracy ubezpieczonego w charakterze zbrojarza na budowach zagranicznych w ramach kontraktów został potwierdzony zeznaniami świadków: R. M. oraz Z. G., którzy pracowali wraz z ubezpieczonym na tych samych budowach. Świadek Z. G. przyznał, że był wraz z ubezpieczonym na eksporcie w N.. Wówczas budowali biurowce mierzące 7-8 pięter. Wraz z ubezpieczonym wykonywali zbrojenia ścian, stropów i słupów. Z kolei świadek R. M. pracował z ubezpieczonym w trzech zakładach: H., P. oraz W.. Należy wskazać, iż świadkowie ci stanowili wiarygodne osobowe źródło dowodowe dla sądu, ponieważ pracowali wraz z ubezpieczonym w okresach pokrywających się z zatrudnieniem tam ubezpieczonego. Świadczenie ci w sposób zbieżny i dla sądu wiarygodny opisywali rodzaj i dokładne zadania, jakie wnioskodawca wykonywał w spornych okresach – nadto w ocenie sądu mieli oni obiektywną możliwość posiadania wiedzy na temat rodzaju i charakteru pracy ubezpieczonego, mając z nim częstą styczność.

Z dużą ostrożnością sąd podszedł do zeznań świadków: K. B., M. K., J. N., J. Z., S. P., J. L. oraz H. S.. W ocenie sądu nie sposób stwierdzić, iż cechują się one logiką, koherencją czy mają przekonujący charakter. Co prawda świadkowie opisali, że znali ubezpieczonego K. K. (1), z którym współpracowali. Niemniej jednak zdaniem sądu nie sposób nie zauważyć, że treść zeznań ww. świadków nie zawiera żadnych szczegółowych informacji dotyczących zatrudnienia K. K. (1) w spornych okresach, stąd też nie są one przydatne dla ustalenia konkretnych okoliczności wykonywania pracy przez tę osobę. Podkreślenia wymaga również, iż świadkowie nie wiedzieli, kiedy dokładnie pracował ubezpieczony i jaki był dokładnie zakres jego obowiązków. Przykładowo świadek J. Z. ograniczył się do stwierdzenia, że „[ubezpieczony] ogólnie zajmował się remontem akumulatorów. Sąd zwrócił też uwagę, iż świadkowie zgodnie wskazywali, że ubezpieczony miał pracować wyłącznie w akumulatorowni, gdzie miał m.in. rozrabiać kwasy, czyścić i płukać akumulatory. Natomiast powyższe nie koresponduje z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z aktami osobowymi ubezpieczonego. W żadnych aktach osobowych ubezpieczonego nie jest nawet wspomniana jego praca w akumulatorowni. Świadek B. powtarzając, że ubezpieczony pracował wyłącznie w akumulatorowni, nie wiedział nic o jego nauce w tym samym czasie w technikum, a skoro ubezpieczony uczył się za

zgodą zakładu pracy, miał prawo do skróconego czasu pracy i urlopów, czego nie można było nie zauważyć. W opinii z 1986 r. w aktach osobowych obowiązki ubezpieczonego określone są jako „obsługa oraz naprawa prac związanych z elektryką samochodową”, nie jest to więc obsługa akumulatorowni.

Wobec tego sąd uznał, że zeznania ww. świadków nie mogą stanowić dowodu na świadczenie przez wnioskodawcę w spornych okresach pracy jako elektromechanika w akumulatorowni.

Należy mieć przy tym na uwadze, że ze względu na długi upływ czasu, od kiedy praca była świadczona, z zasady świadkowie nie są w stanie dokładnie odtworzyć przebiegu zatrudnienia współpracowników. Przedstawienie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności w sposób ogólny uniemożliwia natomiast dokonywanie na ich podstawie precyzyjnych ustaleń. Na czynienie takich ustaleń pozwalają dokumenty z akt osobowych, sporządzane na bieżąco, przez upoważnione przez pracodawcę osoby i dlatego stanowiące wiarygodny i miarodajny dowód na potwierdzenie zatrudnienia. W sprawie nie zostały jednak przedstawione żadne dokumenty potwierdzające sporne okoliczności.

W tym miejscu warto też zwrócić uwagę na stanowisko zaprezentowane przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku, który w pełni zasadnie stwierdził, że zeznania świadków nie mogą stanowić dowodu jednoznacznie i samodzielnie potwierdzającego wykonywanie określonego zatrudnienia, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie potwierdzają tego dokumenty (wyrok z dnia 13 marca 2018 r., sygn. akt III AUa 787/17). Podobny pogląd wyraził w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 października 2016 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku (sygn. akt III AUa 772/16). Zdaniem tego sądu przy ustalaniu okresów zatrudnienia winny być uwzględniane przede wszystkim dokumenty z przebiegu zatrudnienia - świadectwa pracy wystawione przez pracodawcę, umowy o pracę, angaże, legitymacje ubezpieczeniowe i inne dokumenty potwierdzające okresy ubezpieczenia. Dopiero gdy dokumentacja pracownicza jest niepełna lub zawiera pewne rozbieżności, dopuszczalne jest posiłkowanie się zeznaniami świadków, ale jako dowodem uzupełniającym, potwierdzającym przebieg zatrudnienia. Nie jest natomiast dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji, gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne.

Mając powyższe na uwadze podobnie należało ocenić zeznania ubezpieczonego K. K. (1), uznane przez sąd za wiarygodne jedynie w części. Sąd dał wiarę zeznaniom strony w takim zakresie, w jakim znajdują one potwierdzenie w innych, uznanych za wiarygodne, dowodach w sprawie, czyli przede wszystkim dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych ubezpieczonego z zakładów pracy, w których był zatrudniony.

Jednocześnie wobec cofnięcia wniosku dowodowego przez pełnomocnika wnioskodawcy sąd pominął dowód z przesłuchania w charakterze świadka S. K., K. K. (2) oraz J. K..

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie ubezpieczonego K. K. (1) nie jest zasadne i z tego tytułu nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 j.t. ze zm.), dalej: ustawa, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,

3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43), dalej: rozporządzenie. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia wskazano następujące prace:

- dział V (w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych) pod pozycją 4 - prace zbrojarskie i betoniarskie;
- dział VIII (w transporcie i łączności) pod pozycją 2 - prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów;
- dział XIV (prace różne) pod pozycją 13 - prace w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych;
- dział XIV (prace różne) pod pozycją 16 - prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

Wskazać również należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Zaznaczyć także należy, iż dla określenia czy dana praca wykonywana jest w warunkach szczególnych i w szczególnym charakterze nie ma znaczenia nazwa stanowiska pracy, ale charakter faktycznie wykonywanych czynności - tak też wypowiedział się Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 kwietnia 2004 r., II UK 337/2003, który to pogląd sąd w tym składzie w pełni podziela, jednakże muszą to być prace wykonane w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 16 stycznia 2018 r. osiągnął 60 rok życia. Wnioskodawca na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze ponad 25 lat, nadto jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa.

Przedmiotem sporu w sprawie pozostawało ustalenie, czy na dzień 1 stycznia 1999 r. K. K. (1) przepracował wymagane 15 lat pracy w szczególnych warunkach, albowiem nie wykazał tego odpowiednim świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionym przez pracodawcę.

Ciężar udowodnienia tego, że ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach spoczywał na ubezpieczonym, gdyż to on wywodził z tego faktu swoje prawo do emerytury w wieku lat 60. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przenosząc powyższą regułę na grunt niniejszej sprawy przyjęć należy, iż skarżący winien wskazać okoliczności i fakty znajdujące oparcie w materiale dowodowym,

z których możliwym byłoby wyprowadzenie wniosków i twierdzeń zgodnych z jego stanowiskiem reprezentowanym w odwołaniu od decyzji a następnie je udowodnić.

Z obowiązku powyższego ubezpieczony w ocenie sądu się nie wywiązał. Zgromadzony w aktach sprawy, dokumentacji pozwanego, a nade wszystko w zachowanej oryginalnej dokumentacji akt osobowych materiał dowodowy pozwala w sposób jasny, precyzyjny i nie budzący wątpliwości interpretacyjnych na ustalenie, w jakich okresach ubezpieczony świadczył pracę w szczególnych warunkach. Dowody te nie dają podstaw, aby zaliczyć ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych wskazane przez niego okresy zatrudnienia i łącznie ustalić staż pracy skarżącego w warunkach szczególnych na wymaganym poziomie co najmniej 15 lat (poza okresami pracy na budowach eksportowych – co zostało omówione poniżej).

Zdaniem sądu okręgowego za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych należy uznać następujące okresy: od 20 września 1991 r. do 31 grudnia 1992 r. (kontrakt realizowany przez (...) sp. z o.o. w W. w N.), od 8 sierpnia 1994 r. do 22 grudnia 1995 r. (w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) sp. z o.o. w G. na budowie w N. w miejscowości P.-D.), od 1 lutego 1996 r. do 31 lipca 1996 r. (w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) sp. z o.o. w G. na budowie w N. w miejscowości W.), od 26 maja 1997 r. do 31 maja 1997 r. (w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) sp. z o.o. w G. na budowie w N. w miejscowości F.), od 2 czerwca 1997 r. do 23 listopada 1997 r. ((...) sp. z o.o. w G. na budowie eksportowej w N.) oraz od 24 listopada 1997 r. do 27 maja 1999 r. ((...) sp. z o.o. (...)). Łącznie uwzględniony staż pracy wyniósł 4 lata, 9 miesięcy i 3 dni. W ramach ww. zatrudnienia na budowach eksportowych ubezpieczony zajmował się zbrojeniem ścian. Praca odbywała się przy budowie biurów oraz budynków mieszkalnych mierzących 6, a nawet 7-8 pięter. Ubezpieczony pracował przy zbrojeniach ław, fundamentów, ścian i wind.

Natomiast sąd okręgowy stoi na stanowisku, iż brak jest podstaw, aby zaliczyć do stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych zaliczyć następujące okresy:

- 1) lata 1972-1975 jako nauka w (...) Szkole Zawodowej (...) w K. w zawodzie mechanika pojazdowego oraz lata 1980-1983 jako nauka w Technikum Mechaniczno-Elektrycznym Zaocznym w G., od 1.08.1975 do 21.09.1976 praca elektryka w Przedsiębiorstwie (...) / późnej T. / i 23.08.1976- 27.09.1982 elektromechanik w (...) w s.
- 2) 28.09.1982- 30.06.1989 elektryk samochodowy w (...) Drogownictwa / w tym 23.02.87- 28.02.89 urlop bezpłatny /
- 3) zatrudnienie od 1 lipca 1989 r. do 3 stycznia 1992 r. w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w K. na stanowisku kierowcy,
- 4) zatrudnienie od 1 czerwca 1993 r. do 12 sierpnia 1994 r. w (...) s.c.

W ocenie sądu okręgowego nie sposób uznać, by praca wykonywana przez ubezpieczonego w ramach nauki do zawodu była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, co jest jednym z wymogów uznania danego zatrudnienia za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach.

Jak przyjmuje judykatura, młodociany odbywający naukę zawodu w ramach umowy zawartej z zakładem pracy na podstawie przepisów ustawy z 1958 r. o nauce zawodu, przyuczeniu do określonej pracy i warunkach zatrudnienia młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy posiadał status pracownika w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym oraz ubezpieczeniu społecznym, jednakże okres nauki zawodu połączonej z obowiązkiem doksztalcania się w zasadniczej szkole zawodowej nie stanowił okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej na zasadach określonych w § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 września 2012 r., III AUa 414/12). Okres nauki zawodu odbywanej przed dniem 1 stycznia 1975 r. w ramach umowy zawartej na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy był w rozumieniu prawa ubezpieczeń społecznych okresem zatrudnienia w ramach stosunku pracy. Nie jest to jednak wystarczające do uznania tych okresów za okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach w myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr. 8, poz. 43 ze zm.) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2011 r., II UK 169/10; podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2012 r., I UK 130/12; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2012 r., I UK 262/11). Zatem okres ten nie mógł zostać uwzględniony do stażu pracy w szczególnych warunkach.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że w latach 1972-1975 (a zatem częściowo w trakcie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...)) ubezpieczony był uczniem zawodu mechanika pojazdów samochodowych. W dniu 20 czerwca 1975 r. ubezpieczony ukończył naukę w (...) Szkole Zawodowej (...) w K. w zawodzie mechanika pojazdowego z wynikiem ogólnym dostatecznym. Następnie w latach 1980-1983 ubezpieczony, za zgodą zakładu pracy, uczęszczał do Technikum Mechaniczno-Elektrycznego Zaocznego w G.. Okres nauczania wynosił 3 lata. Ubezpieczony ukończył naukę w dniu 29 kwietnia 1983 r. i uzyskał tytuł: technik mechanik o specjalności naprawa i eksploatacja pojazdów samochodowych. Zakład pracy (...) R. w S. wyrażając zgodę na naukę zgadzał się też na skrócony czas pracy, przysługujący pracownikom uczącym się, nie była to więc praca w pełnym wymiarze, ani praca w akumulatorowni, bo akta osobowe jej nie potwierdzają, a stanowisko „elektryka”, które zajmował ubezpieczony nie jest pracą w szczególnych warunkach.

Wobec tego brak jest podstaw prawnych do uznania okres nauki zawodu oraz pracy elektryka i elektromechanika za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze.

Sąd nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 1 lipca 1989 r. do 3 stycznia 1992 r. w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w K. na stanowisku kierowcy. Nie zostało wykazane, aby był to okres wykonywania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Jak zostało ustalone, jako kierowca autobusu marki A. ubezpieczony rozwoził pracowników na budowy (z S. do Ł., także do G.), a następnie przywoził ich z powrotem. Niemniej jednak w międzyczasie ubezpieczony zajmował się także wożeniem na budowy potrzebnych materiałów budowlanych, a pracą w szczególnym charakterze wymienioną w wykazie A dziale VIII w transporcie pkt. 2 jest praca kierowcy autobusu o liczbie miejsc powyżej 15 osób. Ubezpieczony nie przewoził pasażerów przez cały dzień pracy, kiedy dowiezieni przez niego na budowę robotnicy pracowali, czekał aż zakończą prace lub woził w lukach bagażowych materiały budowlane. Wobec tego sąd stanął na stanowisku, iż tego okresu nie można zaliczyć do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w następujących okresach: od 15 sierpnia 1973 r. do 21 sierpnia 1976 r. (w Przedsiębiorstwie (...)), od 23 sierpnia 1976 r. do 27 września 1982 r. (w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej (...) w S.) oraz od 28 września 1982 r. do 30 czerwca 1989 r. (w Okręgowym Zakładzie (...) w G. Oddział Eksploatacji w L.; następnie jako Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe (...) SA w G.)

ubezpieczony był zatrudniony jako elektryk samochodowy albo elektromechanik samochodowy. Sąd zważył, iż wbrew twierdzeniom świadków oraz samego ubezpieczonego nie sposób uznać, aby w tym czasie K. K. (1) wykonywał pracę w szczególnych warunkach, a mianowicie w akumulatorowniach przy opróżnianiu, oczyszczaniu i wymianie stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych. Jak wskazano wyżej, świadkowie zgodnie wskazywali, że ubezpieczony miał pracować wyłącznie w akumulatorowni, gdzie miał m.in. rozrabiać kwasy, czyścić i płukać akumulatory. Natomiast powyższe nie koresponduje z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z aktami osobowymi ubezpieczonego. Wobec tego sąd uznał, że zeznania ww. świadków nie mogą stanowić dowodu na świadczenie przez wnioskodawcę w spornych okresach pracy jako elektromechanika w akumulatorowni. Z treści zeznań świadków wynikają też pewne rozbieżności. Świadek P. wskazywał bowiem, że „czasem była praca na dworze, jak podjeżdżały kombajny i wymieniało się akumulator”. Z treści jego zeznań nie wynika zatem, aby praca ubezpieczonego przy akumulatorach była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a przede wszystkim wyłącznie w akumulatorowni. Ponadto praca elektryka samochodowego przy maszynach rolniczych czy drogowych ze względu na ich rozmiar często nie jest możliwa w kanale, zaś naprawa oświetlenia, akumulatora, instalacji ze względu na ich umiejscowienie w pojeździe również nie wymaga pracy w kanale.

Jak zostało ustalone, od 1 czerwca 1993 r. do 12 sierpnia 1994 r. K. K. (1) wykonywał pracę na rzecz (...) s.c. jako mechanik samochodowy. Sąd zwrócił uwagę, że z zeznań ubezpieczonego oraz świadka S. wynika, iż w zakładzie pracy był tylko jeden kanał remontowy, zaś zatrudnionych mechaników było trzech. Z uwagi na ilość pracy (było około 20-30 samochodów) kanał był cały czas wykorzystywany. Wobec tego należy uznać, że tylko część prac była wykonywana w kanale remontowym. Tym samym należy stwierdzić, że wnioskodawca nie miał możliwości, aby swoją pracę wykonywać tylko w kanale remontowym. Nadto wydaje się też, że z uwagi na wielkość lub długość pojazdu, który nie mieścił się w kanale, konieczne było jego naprawienie na stanowisku poza kanałem.

Za właściwe należy uznać też przywołanie tutaj ugruntowanego poglądu orzecznictwa, zgodnie z którym przepisy przewidujące prawo do emerytur z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze są przepisami szczególnymi, ich wykładnia rozszerzająca jest niedopuszczalna, co wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 sierpnia 2005 r., I UK 378/04, Orzecznictwo Sądu Najwyższego, Zbiór Urzędowy Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych 2006/13-14/218).

Sąd Najwyższy zasadnie stwierdził również, że wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43), nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 2 ustawy. Nadto zdaniem Sądu Najwyższego, przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach. Usystematyzowanie prac o znacznej szkodliwości i uciążliwości do oddzielnych działów oraz poszczególnych stanowisk w ramach gałęzi gospodarki nie jest przypadkowe, gdyż należy przyjąć, że konkretne stanowisko narażone jest na ekspozycję na czynniki szkodliwe w stopniu mniejszym lub większym w zależności od tego, w którym dziale przemysłu jest umiejscowione. Konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2012 r., sygn. akt II UK 166/11, LEX nr 1171002).

Biorąc powyższe wiążące ustalenia sądu pod uwagę, wskazać należy, iż ubezpieczony nie spełnia podstawowego kryterium (§ 2 ustęp 1 i 2 rozporządzenia), wymaganego od osób ubiegających się o świadczenie emerytalne w niższym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych – mianowicie udokumentowania i udowodnienia faktu wykonywania pracy wykonywanej w warunkach szczególnych w wymiarze minimum 15 lat stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Mając powyższe na uwadze, sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania ubezpieczonego K. K. (1) od zaskarżonej decyzji pozwanego organu rentowego z dnia 14 grudnia 2017 r. i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku, oddalając odwołanie wnioskodawcy.

W punkcie II sentencji wyroku, sąd okręgowy, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. w związku przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 r. poz. 265 j.t.), obciążył ubezpieczonego jako stronę przegrywającą, kosztami zastępstwa procesowego pozwanego organu rentowego w wysokości 180 zł (na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 w związku z § 15 ust. 1-3 cytowanego wyżej rozporządzenia), biorąc pod uwagę rodzaj i stopień zawichości sprawy, nakład pracy pełnomocnika ubezpieczonego oraz jego wkład pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy i dokonania jej rozstrzygnięcia.

SSO Wiesława Szulczewska